

Wtorek, 14 marca 2017 r.

P8_TA(2017)0073

Równość kobiet i mężczyzn w UE w latach 2014–2015**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej w latach 2014–2015 (2016/2249(INI))**

(2018/C 263/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 oraz art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania, przyjęte podczas czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w dniu 15 września 1995 r., oraz późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na posiedzeniach specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych Pekin + 5 (2000 r.), Pekin + 10 (2005 r.) i Pekin + 15 (2010 r.),
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytutki z 1949 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 20 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dyrektywa w sprawie urlopu macierzyńskiego) ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2013/62/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającą dyrektywę 2010/18/UE w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.⁽²⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 162.⁽⁴⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.⁽⁵⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.⁽⁶⁾ Dz.U. L 353 z 28.12.2013, s. 7.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

- uwzględniając przyjęte od 1975 r. dyrektywy UE dotyczące poszczególnych aspektów równego traktowania mężczyzn i kobiet (dyrektywę 2010/41/UE ⁽¹⁾, dyrektywę 2010/18/UE ⁽²⁾, dyrektywę 2006/54/WE, dyrektywę 2004/113/WE, dyrektywę 92/85/EWG ⁽³⁾, dyrektywę 86/613/EWG ⁽⁴⁾ i dyrektywę 79/7/EWG ⁽⁵⁾),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 14 marca 2012 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków (dyrektywa w sprawie kobiet w zarządach) (COM(2012)0614),
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencję stambulską) i jej art. 3, który określa płeć jako „społecznie skonstruowane role, zachowania, działania i atrybuty, które dane społeczeństwo uznaje za odpowiednie dla kobiet i mężczyzn”,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 4 marca 2016 r. dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (COM(2016)0111),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 czerwca 2016 r. w sprawie równości płci (00337/2016),
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 5–6 czerwca 2014 r. pt. „Zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, i zwalczanie takiej przemocy” (09543/2014),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 7 grudnia 2015 r. pt. „Równość kobiet i mężczyzn w procesie decyzyjnym” (14327/2015),
- uwzględniając deklarację trzech prezydencji z dnia 7 grudnia 2015 r. podpisaną przez Holandię, Słowację i Malte,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 3 marca 2015 r. zatytułowany „2014 Report on equality between women and men” [Sprawozdanie w sprawie równości kobiet i mężczyzn za rok 2014] (SWD(2015)0049),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 4 marca 2016 r. zatytułowany „2015 Report on equality between women and men” [Sprawozdanie w sprawie równości kobiet i mężczyzn za rok 2015] (SWD(2016)0054),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 3 grudnia 2015 r. zatytułowany „Strategic engagement for gender equality 2016–2019” [Strategiczne zaangażowanie na rzecz równouprawnienia płci w latach 2016–2019] (SWD(2015)0278),
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2009 ⁽⁶⁾, z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2010 ⁽⁷⁾, z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2011 ⁽⁸⁾, a także z dnia 10 marca 2015 r. w sprawie postępów w dążeniu do równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2013 r. ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 15.7.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 68 z 18.3.2010, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 359 z 19.12.1986, s. 56.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 6 z 10.1.1979, s. 24.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 35.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 65.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 316 z 30.8.2016, s. 2.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 listopada 2013 r. zatytułowany „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych” (COM(2013)0833) oraz swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2014 ⁽¹⁾ r. w sprawie położenia kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając wyniki badania przeprowadzonego przez Agencję Praw Podstawowych (FRA) dotyczącego lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych w Unii Europejskiej, opublikowanego w maju 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie FRA pt. „Przemoc wobec kobiet. Badanie na poziomie Unii Europejskiej. Wyniki badania w skrócie”, opublikowane w marcu 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie FRA pt. „The fundamental rights situation of intersex people” [Sytuacja w zakresie praw podstawowych osób interseksualnych] opublikowane w maju 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie europejskiej sieci krajowych organów ds. równości (EQUINET) pt. „The Persistence of Discrimination, Harassment and Inequality for Women. The Work of Equality Bodies informing a new European Commission Strategy for Gender Equality” [Utrzymywanie się dyskryminacji, molestowania i nierówności w stosunku do kobiet. Prace organów ds. równości wykorzystane w nowej strategii Komisji Europejskiej na rzecz równouprawnienia], opublikowane w 2015 r.
- uwzględniając sprawozdania Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Eurofound) pt. „The gender employment gap: challenges and solutions” [Różnice w poziomie zatrudnienia ze względu na płeć – wyzwania i rozwiązania] (2016 r.), „Social partners and gender equality in Europe” [Partnerzy społeczni i równouprawnienie płci w Europie] (2014 r.), „Developments in working life in Europe: EurWORK annual review” [Zmiany w życiu zawodowym w Europie: Roczny przegląd EurWORK] (2014 r. i 2015 r.) i „Szóste europejskie badanie warunków pracy” (2016 r.),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2016 r. w sprawie nowej strategii na rzecz praw kobiet i równouprawnienia płci w Europie po roku 2015 ⁽²⁾ oraz swoje sprawozdanie z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2015 r. w sprawie wzmocnienia pozycji dziewcząt przez edukację w UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie sytuacji uchodźczyń i kobiet ubiegających się o azyl w UE ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie kobiet wykonujących pracę domową i opiekuńczą w UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 maja 2016 r. w sprawie ubóstwa: perspektywa płci ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2016 r. w sprawie tworzenia na rynku pracy warunków sprzyjających równowadze między życiem zawodowym a prywatnym ⁽⁹⁾,

---

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0105.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0042.

⁽³⁾ Dz.U. C 407 z 4.11.2016, s. 2.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0126.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0312.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0073.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0203.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0235.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0338.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 września 2016 r. w sprawie stosowania dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy („dyrektywy w sprawie równego traktowania w obszarze zatrudnienia i pracy”) ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie uwzględniania aspektu płci w pracach Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie wdrażania dyrektywy 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar z perspektywy równości płci ⁽³⁾,
  - uwzględniając opublikowane przez Komisję w dniu 3 czerwca 2013 r. sprawozdanie z postępów w odniesieniu do celów barcelońskich zatytułowane „The development of childcare facilities for young children in Europe with a view to sustainable and inclusive growth” [Rozwój struktur opieki nad dziećmi w Europie na rzecz trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu] ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 20 lutego 2013 r. pt. „Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji” ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając wskaźnik równouprawnienia płci w 2015 r. opracowany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) oraz czwarty przegląd realizacji pekińskiej platformy działania w państwach członkowskich UE (Pekin + 20) i inne sprawozdania tego instytutu,
  - uwzględniając badanie europejskiej sieci specjalistów prawników w dziedzinie równouprawnienia płci pt. „A comparative analysis of gender equality law in Europe 2015” [Analiza porównawcza przepisów w dziedzinie równouprawnienia w Europie w 2015 r.] ze stycznia 2016 r.,
  - uwzględniając wnioski z 48. sesji Komisji Narodów Zjednoczonych ds. Statusu Kobiet w marcu 2004 r., dotyczące roli mężczyzn i chłopców w osiągnięciu równouprawnienia płci ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając dokument pt. „Transforming our World: The 2030 Agenda for Sustainable Development” [Przekształcamy nasz świat: program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030] przyjęty na zorganizowanym przez ONZ Światowym Szczycie w sprawie Zrównoważonego Rozwoju w dniu 25 września 2015 r. oraz cele dotyczące równouprawnienia płci, praw kobiet i wzmocnienia pozycji kobiet ujęte w tym dokumencie,
  - uwzględniając przygotowane na zlecenie Komisji sprawozdanie statystyczne z kwietnia 2014 r. pt. „Single parents and employment in Europe” [Osoby samotnie wychowujące dzieci a zatrudnienie w Europie] ⁽⁷⁾,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0046/2017),
- A. mając na uwadze, że wskaźnik równouprawnienia płci EIGE za 2015 r. wskazuje na marginalną poprawę: UE jest wciąż w połowie drogi do osiągnięcia równouprawnienia płci, a ogólny wynik wzrósł z 51,3 pkt do 52,9 pkt na 100; mając na uwadze, że konieczne są szybsze postępy, jeżeli UE ma osiągnąć cele strategii „Europa 2020”;
- B. mając na uwadze, że w ostatnich latach niektóre państwa członkowskie doświadczyły znacznego nasilenia się ruchów obywatelskich i politycznych, które szkodzą równouprawnieniu kobiet i mężczyzn, a nawet podważają ogólne zapotrzebowanie na strategię polityczną w dziedzinie równości płci; mając na uwadze, że te ruchy godzące w równouprawnienie płci mają na celu wzmocnienie tradycyjnych ról kobiet i mężczyzn oraz podważanie dotychczasowych i przyszłych osiągnięć w obszarze równouprawnienia płci, praw kobiet i praw osób LGBTI;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0360.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0072.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0227.

⁽⁴⁾ ISBN 978-92-79-29898-1

⁽⁵⁾ Dz.U. L 59 z 2.3.2013, s. 5.

⁽⁶⁾ <http://www.un.org/womenwatch/daw/csw/csw48/ac-men-auv.pdf>

⁽⁷⁾ ISBN 978-92-79-36171-5.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

- C. mając na uwadze, że równość między kobietami i mężczyznami jest podstawowym prawem Unii Europejskiej zapisanym w Traktatach oraz w karcie praw podstawowych; mając na uwadze, że celem Unii Europejskiej w tej dziedzinie jest również zagwarantowanie równych szans i równego traktowania mężczyzn i kobiet, jak również zwalczanie wszelkich przejawów dyskryminacji ze względu na płeć;
- D. mając na uwadze, że w 2015 r. wskaźnik zatrudnienia kobiet osiągnął najwyższą w historii wartość 64,5 %, ale nadal był niższy niż wskaźnik odnoszący się do zatrudnienia mężczyzn, który wynosił 75,6 %; mając na uwadze godny ubolewania fakt, że w przypadku kobiet prawdopodobieństwo zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy jest czterokrotnie wyższe niż w przypadku mężczyzn i w wielu przypadkach zatrudnienie w takiej formie nie wynika z woli kobiet; mając na uwadze, że młodzi ludzie pomimo posiadania pracy żyją w ubóstwie, zwłaszcza w Grecji, Hiszpanii, Chorwacji, we Włoszech, na Cyprze, w Portugalii i na Słowacji;
- E. mając na uwadze, że wskaźnik bezrobocia kobiet jest zaniżony, ponieważ wiele kobiet nie jest zarejestrowanych jako bezrobotne, co dotyczy w szczególności kobiet na obszarach wiejskich lub odizolowanych, pomagających w przedsiębiorstwach rodzinnych, oraz wielu kobiet zajmujących się wyłącznie prowadzeniem domu i opieką nad dziećmi; mając też na uwadze, że sytuacja ta przyczynia się do powstawania nierówności w dostępie do usług publicznych (zasiłków, świadczeń emerytalno-rentowych, urlopów macierzyńskich, zwolnień lekarskich, zabezpieczenia społecznego itd.);
- F. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Eurofoundu dotyczącym różnic w poziomie zatrudnienia ze względu na płeć oszacowano, iż różnice w poziomie zatrudnienia ze względu na płeć kosztują UE około 370 mld EUR rocznie, co stanowi 2,8 % unijnego PKB ⁽¹⁾;
- G. mając na uwadze, że w krajach dotkniętych kryzysem gospodarczym i cięciami budżetowymi kobiety były obciążone w nieproporcjonalnie dużym stopniu, szczególnie kobiety młode, starsze, samotne matki i kobiety cierpiące z powodu różnych form dyskryminacji; mając również na uwadze, że sytuacja ta doprowadziła do ich ubóstwa i marginalizacji społecznej oraz jeszcze większego wykluczenia z rynku pracy; mając na uwadze, że cięcia w wydatkach publicznych na opiekę i usługi medyczne prowadzą do przeniesienia odpowiedzialności za opiekę – ponoszoną w większości przez kobiety – ze społeczeństwa na gospodarstwa domowe;
- H. mając na uwadze, że w UE utrzymuje się feminizacja ubóstwa, a rosnący wysoki poziom bezrobocia, ubóstwa i marginalizacji społecznej wśród kobiet jest ściśle powiązany z cięciami budżetowymi na usługi publiczne, takie jak opieka zdrowotna, kształcenie, usługi i świadczenia socjalne; mając na uwadze, że taka polityka prowadzi do coraz większej niepewności zatrudnienia, zwłaszcza z powodu coraz częściej występującego zjawiska przymusowego zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz stosowania umów na czas określony;
- I. mając na uwadze, że w 2015 r. trzy czwarte obowiązków domowych i dwie trzecie obowiązków związanych ze sprawowaniem opieki rodzicielskiej wykonywały pracujące kobiety, które przez to były obciążone podwójnym ciężarem odpowiedzialności; mając na uwadze, że kobiety zasadniczo biorą zdecydowanie większą odpowiedzialność za zadania opieki rodzicielskiej i obowiązki domowe; mając na uwadze, że tradycyjne role i stereotypy dotyczące kobiet mają nadal duży wpływ na podział zadań między kobiety a mężczyzn w gospodarstwie domowym, w miejscu pracy i w całym społeczeństwie; mając na uwadze, że tradycyjny podział obowiązków utrwała obecny stan rzeczy, ogranicza możliwości zatrudnienia i rozwoju osobistego kobiet oraz pozostawia im niewiele czasu na zaangażowanie społeczne lub w życie wspólnoty bądź aktywny udział w gospodarce; mając na uwadze, że równy podział pracy niezarobkowej, takiej jak opieka i obowiązki domowe, między kobiety a mężczyzn to warunek niezależności ekonomicznej kobiet w perspektywie długoterminowej;
- J. mając na uwadze, że mimo obowiązujących ram politycznych i prawodawstwa na szczeblu unijnym i krajowym urlopy rodzicielskie są nadal przyczyną dyskryminacji i stygmatyzacji zarówno kobiet, jak i mężczyzn; mając również na uwadze, że sytuacja ta dotyka szczególnie kobiety, bo to one są głównymi opiekunkami korzystającymi z urlopów rodzicielskich;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Eurofound (2016 r.): „The gender pension gap: challenges and solutions” [Różnice w poziomie zatrudnienia ze względu na płeć – wyzwania i rozwiązania].

Wtorek, 14 marca 2017 r.

- K. mając na uwadze, że prawie jedna czwarta państw członkowskich UE nie posiada żadnych przepisów ustawowych dotyczących urlopu ojcowskiego, a wśród tych, które je mają, taki urlop wynosi tylko jeden dzień, dwa lub kilka dni; mając na uwadze, że w ośmiu państwach członkowskich urlopowi ojcowskiemu nie towarzyszy żadne świadczenie pieniężne, a średnie wykorzystanie takiego urlopu jest małe – tylko 10 % ojców bierze przynajmniej jeden dzień, tymczasem 97 % kobiet wykorzystuje urlop rodzicielski przysługujący obojgu rodzicom; mając na uwadze, że propagowanie szerszego wykorzystania urlopów rodzicielskich i ojcowskich ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia równouprawnienia płci; mając na uwadze, że badania przeprowadzone przez Eurofound⁽¹⁾ unaocznily aspekty, które wpływają na poziom wykorzystania urlopów rodzicielskich przez ojców, a mianowicie: poziom wynagrodzenia, elastyczność systemu urlopów, dostępność informacji, dostępność i elastyczność usług związanych z opieką nad dziećmi oraz strach przed wykluczeniem z rynku pracy w wyniku wykorzystania takiego urlopu;
- L. mając na uwadze, że jednym z warunków aktywnego włączenia kobiet w rynek pracy jest dostępność wysokiej jakości, ogólnodostępnych i przystępnych cenowo placówek i usług opieki nad dziećmi, osobami starszymi i innymi zależnymi członkami rodziny; mając na uwadze, że cele barcelońskie są doskonałym narzędziem w dążeniu do rzeczywistej równości mężczyzn i kobiet, a wszystkie państwa członkowskie powinny postawić sobie za zadanie jak najszybsze ich osiągnięcie; mając na uwadze, że coraz częściej z powodu braku wysokiej jakości i przystępnych cenowo placówek i usług opieki nad dziećmi matki są zmuszone wybierać między pracą w niepełnym wymiarze godzin a rezygnacją z pracy, aby zapewnić opiekę swoim dzieciom, co niekorzystnie wpływa na dochody gospodarstw domowych i na wysokość przyszłych emerytur kobiet;
- M. mając na uwadze, że kształcenie i szkolenie dziewcząt i kobiet stanowi istotną wartość europejską, podstawowe prawo człowieka i nieodzowny element wzmocnienia pozycji dziewcząt i kobiet na szczeblu społecznym, kulturowym i zawodowym oraz nieskrępowanego korzystania przez nie z pozostałych praw społecznych, ekonomicznych, kulturalnych i politycznych, a w konsekwencji zapobiegania przemocy wobec kobiet i dziewcząt; mając na uwadze, że bezpłatna, obowiązkowa edukacja powszechna jest podstawowym warunkiem gwarantowania równych szans dla wszystkich, ponieważ powinna ona być dostępna dla wszystkich dzieci, bez jakiegokolwiek dyskryminacji i niezależnie od ich statusu pobytowego; mając na uwadze, że zwalczanie różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn zaczyna się w wieku przedszkolnym i wymaga stałego nadzoru pedagogicznego nad programami nauczania, celami rozwoju i efektami uczenia się;
- N. mając na uwadze, że równouprawnienie płci należy do odpowiedzialności wszystkich członków społeczeństwa i wymaga zaangażowania ze strony zarówno kobiet, jak i mężczyzn; mając na uwadze, że władze powinny zobowiązać się do opracowania kampanii edukacyjnych dla mężczyzn i młodszych pokoleń w celu zaangażowania mężczyzn i chłopców jako partnerów, aby zapobiegać wszystkim rodzajom przemocy uwarunkowanej płcią i stopniowo je eliminować, a także działać na rzecz wzmocnienia pozycji kobiet;
- O. mając na uwadze, że pomimo iż kobiety osiągają średnio wyższy poziom edukacji niż mężczyźni, różnice w wynagrodzeniu mężczyzn i kobiet w UE nadal utrzymują się na poziomie 16,1 %, choć sytuacja w poszczególnych państwach członkowskich nie jest jednakowa;
- P. mając na uwadze, że pozioma i pionowa segregacja płci w miejscu pracy jest nadal powszechnym zjawiskiem, którego przyczyną jest m.in. przypisywanie mniejszej wartości zawodom uznawanym za kobiece niż tym uznawanym za męskie, utrzymujące się zjawisko szklanego sufitu, które uniemożliwia kobietom osiąganie najwyższych i najlepiej płatnych stanowisk, a także zatrudnianie zbyt dużej liczby kobiet w niepełnym wymiarze godzin, za co otrzymują one niższe wynagrodzenie niż w pracy w pełnym wymiarze godzin; mając na uwadze, że choć liczba kobiet posiadających wyższe wykształcenie jest równa liczbie mężczyzn z dyplomem studiów wyższych, a nawet ją przewyższa, wpływ stereotypów płciowych na kształcenie, szkolenie oraz decyzje podejmowane przez uczniów w szkole może rzutować na wybory dokonywane przez nich w dalszym życiu, a ponadto ma istotne konsekwencje dla rynku pracy; mając na uwadze, że rozpowszechnione w społeczeństwie stereotypy odnoszące się do niemożności pogodzenia rodzicielstwa z zatrudnieniem w pełnym wymiarze godzin stawiają kobiety na niekorzystnej pozycji i mogą zniechęcić młode kobiety od inwestowania w wyższe wykształcenie oraz rozwój kariery zawodowej;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Eurofound (2015 r.): Sprawozdanie Eurofoundu (2015) pt. „Promoting uptake of parental and paternity leave among fathers in the European Union” [Promowanie wykorzystania urlopów rodzicielskich i ojcowskich wśród ojców w Unii Europejskiej].

Wtorek, 14 marca 2017 r.

- Q. mając na uwadze, że złożony wskaźnik czasu pracy zarobkowej i niezarobkowej zastosowany w badaniu Eurofoundu wskazuje, że – po podliczeniu godzin pracy zarobkowej i niezarobkowej wykonywanej przez kobiety – ogólnie pracują one dłużej ⁽¹⁾;
- R. mając na uwadze, że w sektorach powiązanych między innymi z towarami, usługami lub rolnictwem kobiety i mężczyźni mają nierówny dostęp do zasobów gospodarczych i finansowych, takich jak aktywa, kapitał, zasoby produkcyjne i kredyty;
- S. mając na uwadze, że nadal utrzymują się różnice w wysokości emerytur mężczyzn i kobiet, a w 2014 r. różnice te wynosiły aż 40,2 %; mając na uwadze, że są one wynikiem kumulujących się w czasie niekorzystnych dla kobiet okoliczności, takich jak brak dostępu do zasobów finansowych (zasiłki i systemy emerytalne) dostępnych w przypadku zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, do otrzymywania których wiele kobiet nie kwalifikuje się, jako że pracują one często na niepełny etat lub mają przerwy w zatrudnieniu wynikające z wypełniania obowiązków opiekuńczych;
- T. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie w UE nadal stosują praktykę braku indywidualizacji systemów podatkowych i systemów zabezpieczenia społecznego; mając na uwadze, że może to prowadzić do uzależnienia kobiet od ich małżonków, jako że mogą one otrzymywać prawa tylko za pośrednictwem swych związków z mężczyznami;
- U. mając na uwadze, że w ostatniej dekadzie ogólny udział kobiet w parlamentach krajowych/federalnych wzrósł tylko o około 6 %, osiągając 29 % w 2015 r.;
- V. mając na uwadze, że w 2015 r. tylko 6,5 % prezesów i 4,3 % dyrektorów generalnych w największych spółkach giełdowych było kobietami;
- W. mając na uwadze, że pomimo zaangażowania UE na rzecz równości płci w procesie podejmowania decyzji w zarządach agencji UE obserwuje się poważne braki w dziedzinie równowagi płci oraz utrzymujące się wzorce segregacji płciowej, przy czym średnio 71 % członków zarządów to mężczyźni i tylko co trzeci członek zarządów jest kobietą, a spośród 42 dyrektorów wykonawczych w agencjach UE tylko 6 to kobiety;
- X. mając na uwadze, że ponad połowa kobiet będących ofiarami zabójstw ginie z rąk partnera, krewnego lub członka rodziny ⁽²⁾; mając na uwadze, że 33 % kobiet w UE doświadczyło przemocy fizycznej lub seksualnej, a 55 % było molestowanych seksualnie, z czego 32 % w miejscu pracy; mając na uwadze, że kobiety są szczególnie narażone na wykorzystywanie seksualne i fizyczne oraz przemoc w internecie, a także uporczywe nękanie i zastraszanie w cyberprzestrzeni;
- Y. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest najpowszechniejszą formą łamania praw człowieka na świecie, która dotyka wszystkich warstw społecznych, niezależnie od wieku, poziomu wykształcenia, dochodów, pozycji społecznej czy kraju pochodzenia lub zamieszkania, i stanowi ona główną przeszkodę w osiągnięciu równości między kobietami a mężczyznami; mając na uwadze, że liczba zabójstw kobiet w państwach członkowskich nie spada;
- Z. mając na uwadze, że sondaże opinii publicznej dotyczące postaw wobec przemocy w stosunku do kobiet wskazują na niepokojącą tendencję do obwiniania ofiary, co może być skutkiem patriarchy; mając na uwadze, że niejednokrotnie brak jest stanowczego potępienia takich zachowań przez organy publiczne i inne instytucje;
- AA. mając na uwadze, że cyfrowe sposoby komunikacji przyczyniły się do rozpowszechnienia się mowy nienawiści i gróźb pod adresem kobiet – w Europie 18 % kobiet było narażonych na różne formy prześladowania przez internet od wieku dojrzenia, a 9 milionów Europejek jest ofiarami przemocy w internecie; mając na uwadze, że brak jest reakcji ze strony wymiaru sprawiedliwości na przemoc wobec kobiet w internecie; mając na uwadze, że osoby dopuszczające się niegodziwego traktowania lub propagowania nienawiści rzadko są wskazywane organom ścigania, objęte dochodzeniami, ścigane i skazywane;
- AB. mając na uwadze, że wobec 23 % kobiet homoseksualnych i 35 % osób transpłciowych dopuszczono się napaści fizycznej / na tle seksualnym lub gróźb przemocy w domu lub w innym miejscu (na ulicy, w środkach transportu zbiorowego, w miejscu pracy itp.) przynajmniej raz w ciągu ostatnich pięciu lat;

⁽¹⁾ Eurofound (2015): „First findings: Sixth European Working Conditions Survey” [Ustalenia wstępne: szósty europejski sondaż na temat warunków pracy].

⁽²⁾ <http://ec.europa.eu/eurostat/web/crime/database>

Wtorek, 14 marca 2017 r.

- AC. mając na uwadze, że z sondażu EU dotyczącego grup LGBT wynika, że kobiety homoseksualne, biseksualne i transpłciowe są narażone na ogromne ryzyko dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową; mając na uwadze, że dyskryminacja ze względu na płeć łączy się z innymi formami dyskryminacji ze względu na rasę i pochodzenie etniczne, religię, niepełnosprawność, zdrowie, tożsamość płciową, orientację seksualną lub warunki społeczno-ekonomiczne;
- AD. mając na uwadze, że kobiety z określonych grup żyją w pogarszających się warunkach i często muszą stawiać czoła różnorodnym trudnościom i zagrożeniom, a także dyskryminacji;
- AE. mając na uwadze, że w 2015 r. w UE nastąpił bezprecedensowy wzrost liczby uchodźców i osób ubiegających się o azyl; mając na uwadze, że według Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) ponad połowę tych uchodźców i osób ubiegających się o azyl stanowiły kobiety i dzieci; mając również na uwadze doniesienia o przypadkach wykorzystywania i przemocy, w tym przemocy seksualnej, wobec kobiet i dzieci podczas podróży, w tym w przeludnionych ośrodkach recepcyjnych w UE;
- AF. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta stanowią 80 % zarejestrowanych ofiar handlu ludźmi ⁽¹⁾; mając na uwadze, że identyfikacja ofiar jest nadal wyzwaniem, a także mając na uwadze, że należy udzielać ofiarom większego wsparcia i zapewniać im skuteczniejszą ochronę, zaś wszystkie działania mające na celu walkę z handlem ludźmi muszą uwzględniać aspekt płci;
- AG. mając na uwadze, że jednym z głównych celów handlu ludźmi jest wykorzystywanie seksualne, a kobiety, które stały się jego ofiarami, są skazane na życie w niewoli i tyranii, jaką jest codzienna przemoc, zarówno fizyczna, jak i psychiczna;
- AH. mając na uwadze, że zdrowie i prawa seksualne i reprodukcyjne są podstawowymi prawami człowieka, a także stanowią podstawowy element równouprawnienia płci i samostanowienia, a także mając na uwadze, że należy je uwzględnić w strategii UE na rzecz zdrowia;
- AI. mając na uwadze, że odmowa podjęcia działania sprzecznego z własnym sumieniem bądź ze względu na własne przekonania nigdy nie powinna być zagrożeniem dla zdrowia kobiety;
- AJ. mając na uwadze, że z wdrażaniem w państwach członkowskich UE praw dotyczących równouprawnienia płci wiązały się konkretne trudności z transpozycją i stosowaniem odnośnych dyrektyw, takie jak znaczne braki w prawodawstwie i jego niekonsekwentne stosowanie przez sądy krajowe, a także, co ważniejsze, ogólny brak świadomości na temat zasad i przepisów dotyczących równouprawnienia ⁽²⁾;
- AK. mając na uwadze, że zwłaszcza unijne dyrektywy dotyczące równouprawnienia płci nie zostały prawidłowo wdrożone w wielu państwach członkowskich UE, które nie chronią osób transpłciowych przed dyskryminacją w dostępie do zatrudnienia oraz do towarów i usług;
- AL. mając na uwadze, że mechanizmy instytucjonalne mające zapewniać równouprawnienie płci są często marginalizowane w krajowych strukturach rządowych, podzielone na różne obszary polityki, ich funkcjonowanie utrudniają złożone i poszerzające się mandaty, brak odpowiedniego personelu, szkoleń, danych i wystarczających zasobów oraz brak odpowiedniego wsparcia ze strony przywódców politycznych ⁽³⁾;
- AM. mając na uwadze, że utrzymujący się problem braku całościowych, wiarygodnych danych z podziałem na płeć jest przyczyną wieloznaczności i zniekształca obraz sytuacji dotyczącej równouprawnienia płci, w szczególności pod względem przemocy wobec kobiet i przemocy ze względu na płeć; mając na uwadze, że gromadzenie takich danych pozwoliłoby nie tylko na stworzenie wyraźnego obrazu sytuacji, ale również zwrócenie uwagi na najpilniejsze kwestie;
- AN. mając na uwadze, że partnerzy społeczni mają do odegrania kluczową rolę w osiągnięciu celów równouprawnienia ze względu na ich istotny udział w kształtowaniu rynku pracy i warunków społecznych przez zaangażowanie w podejmowanie decyzji i rokowania zbiorowe na różnych szczeblach, chociaż jasne jest, że ich rola w poszczególnych państwach i systemach stosunków pracy uwarunkowana jest w dużym stopniu tradycją i potencjałem organizacyjnym tych państw ⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Eurostatu, „Trafficking in human beings” [Handel ludźmi], wydanie z 2015 r.

⁽²⁾ Europejska sieć specjalistów prawników w dziedzinie równouprawnienia płci i niedyskryminowania: „A comparative analysis of gender equality law in Europe” [Analiza porównawcza przepisów dotyczących równouprawnienia w Europie w 2015 r.].

⁽³⁾ EIGE (2014), „Effectiveness of institutional mechanisms for the advancement of gender equality. Review of the implementation of the Beijing Platform for Action in the EU Member States”. [Skuteczność mechanizmów instytucjonalnych pod względem poprawy równouprawnienia płci. Przegląd realizacji pekińskiej platformy działania w państwach członkowskich UE.], 2014 r.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie Eurofoundu pt. „Social partners and gender equality in Europe” [Partnerzy społeczni i równouprawnienie płci w Europie], 2014 r.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

AO. mając na uwadze, że według sondażu Eurobarometru z 2016 r. 55 % Europejczyków chciałoby, by UE aktywniej działała w obszarze równego traktowania mężczyzn i kobiet; mając na uwadze, że zobowiązanie Komisji do osiągnięcia równouprawnienia płci zgodnie z Traktatami jest niezależne od wyników sondaży;

1. jest głęboko zaniepokojony, że UE nadal jest dopiero w połowie drogi do osiągnięcia równouprawnienia płci, zgodnie ze wskaźnikiem równouprawnienia płci opublikowanym przez EIGE w 2015 r.; głęboko ubolewa nad faktem, że równouprawnienie płci i zwalczanie dyskryminacji ze względu na płeć tracą na znaczeniu, są marginalizowane jako cele polityczne i podważane jako dziedzina polityki, w szczególności w kontekście gwałtownego sprzeciwu w całej Europie w odniesieniu do praw kobiet, osób LGBTI i praw w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego; uważa więc, że należy zastanowić się nad przyczynami tej tendencji oraz przeanalizować obecne strategie, narzędzia i podejścia w dziedzinie równouprawnienia płci;

2. podkreśla, że Traktat o Unii Europejskiej zobowiązuje Unię do walki z marginalizacją społeczną i dyskryminacją, natomiast Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ustanawia jako cel Unii eliminację nierówności między mężczyznami i kobietami oraz propagowanie równouprawnienia; zaznacza, że zasada równouprawnienia płci nie stanowi przeszkody dla dalszego stosowania lub przyjmowania środków oferujących konkretne korzyści mniej reprezentowanej płci, zgodnie z art. 23 Karty praw podstawowych;

3. wzywa Komisję do uwzględnienia kwestii płci we wszystkich budżetach i działaniach politycznych oraz w realizacji programów i działań wspólnotowych, a także do przeprowadzania oceny skutków w perspektywie płci przy określaniu nowych strategii politycznych, by zapewnić bardziej spójną i świadomą reakcję UE na wyzwania związane z równouprawnieniem płci; wzywa państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich środków na szczeblu krajowym;

4. zwraca się do Komisji o dokonanie dokładniejszej oceny negatywnego wpływu cięć wydatków publicznych na prawa kobiet i równouprawnienie płci w państwach członkowskich, a także do podjęcia działań na rzecz zapobieżenia temu wpływowi i zatrzymania go;

5. wyraża ubolewanie z powodu nieuwzględnienia aspektu płci w strategii „Europa 2020” i apeluje o ogólne i bardziej zdecydowane włączenie go do tej strategii, zajęcie się strukturalnymi przyczynami ubóstwa kobiet, w szczególności w ramach formułowania zaleceń dla poszczególnych krajów w kontekście europejskiego semestru, a także o włączenie konkretnych wytycznych politycznych w dziedzinie redukcji nierówności ze względu na płeć do rocznej analizy wzrostu gospodarczego;

6. zwraca uwagę, że dyskryminacja ze względu na płeć częściowo pokrywa się z dyskryminacją z innych przyczyn, a także że dyskryminacja z wielu przyczyn jednocześnie ma nieproporcjonalnie duży wpływ na kobiety; jest zdania, że w trybie pilnym należy podjąć walkę z ubóstwem kobiet, zwłaszcza kobiet starszych i samotnych matek, ofiar przemocy uwarunkowanej płcią, kobiet niepełnosprawnych, migrantek, kobiet ubiegających się o azyl lub uchodźczyń oraz przedstawicielek mniejszości; zachęca państwa członkowskie do współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi, organami ścigania, krajowymi organami ds. równości i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na rzecz aktywniejszego monitorowania powiązań pomiędzy płcią a dyskryminacją z różnych przyczyn oraz do realizacji skuteczniejszych strategii na rzecz integracji przez zapewnienie wydajnego wykorzystywania zasobów przeznaczonych na politykę społeczną, w szczególności środków z Europejskiego Funduszu Społecznego i funduszy strukturalnych;

7. popiera wezwanie Rady, by Komisja wyszła z nową inicjatywą określającą strategię na rzecz równouprawnienia płci na lata 2016–2020, która obejmowałaby osoby transpłciowe i interseksualne, a także by wzmocniła status jej strategicznego zaangażowania w kwestie równouprawnienia płci, które to zaangażowanie powinno być ściśle połączone ze strategią „Europa 2020” i powinno uwzględniać oenzyketyczny program działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030;

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia strategii politycznych na rzecz wspierania zatrudniania kobiet na wysokiej jakości stanowiskach pracy we wszystkich sektorach oraz do podjęcia działań na rzecz zwalczania prekariatu, a także do zwiększenia inwestycji w tym względzie;

9. zachęca państwa członkowskie do propagowania inicjatyw, środków i działań mających na celu pomaganie i doradzanie kobietom, które podejmują decyzję o zostaniu przedsiębiorcą;

Wtorek, 14 marca 2017 r.

10. wzywa Komisję do włączenia perspektywy płci do polityki makroekonomicznej oraz do wprowadzenia innowacyjnych środków służących osiągnięciu większego równouprawnienia płci pod względem możliwości zatrudnienia i opieki;

11. zauważa, że równy udział kobiet i mężczyzn w rynku pracy oraz lepsze i bardziej sprawiedliwe wynagrodzenie dla kobiet nie tylko zwiększy niezależność ekonomiczną kobiet, ale także znacząco rozszerzy potencjał gospodarczy UE, a zarazem zagwarantuje jej sprawiedliwy i sprzyjający włączeniu społecznemu charakter; podkreśla, że według prognoz OECD pełna konwergencja wskaźników uczestnictwa sprawiłaby, że do 2030 r. PKB na mieszkańca wzrósłby o 12,4 %;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do monitorowania i podejmowania działań przeciwko naruszeniom praw pracowniczych, w szczególności kobiet, które coraz częściej stanowią tanią siłę roboczą i są ofiarami dyskryminacji, a także do przyjęcia polityki i podejmowania środków mających na celu identyfikację i zwalczanie mobbingu w miejscu pracy, jak również zapobieganie temu zjawisku i informowanie o nim; dotyczy to również molestowania pracownic w ciąży lub ewentualnego niesprawiedliwego traktowania po powrocie z urlopu macierzyńskiego lub podczas ubiegania się o pracę; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia danych segregowanych ze względu na płeć oraz ze względu na rodzicielstwo dotyczących uwarunkowanych płcią różnic w wynagrodzeniach i emeryturach;

13. podkreśla, że edukacja jest ważnym narzędziem umożliwiającym kobietom pełne uczestnictwo w rozwoju społeczno-gospodarczym; podkreśla, że środki na rzecz uczenia się przez całe życie mają zasadnicze znaczenie dla wyposażania kobiet w umiejętności, które umożliwiają im powrót do zatrudnienia lub polepszenie jego jakości, podwyższenie dochodów i poprawę warunków pracy; wzywa Komisję do promowania inicjatyw oferujących wsparcie w zakresie wdrażania kształcenia zawodowego kobiet, podejmowania studiów wyższych w dziedzinie nauk ścisłych, techniki i IT, opracowywania programów szkoleniowych dla kadry nauczycielskiej podejmujących tematykę równości płci i zapobiegania przekazywaniu stereotypów za pośrednictwem materiałów programowych i dydaktycznych; wzywa uniwersytety i instytuty badawcze do przyjmowania strategii politycznych w zakresie równouprawnienia płci w oparciu o wytyczne opracowane przez ELGE, we współpracy z Komisją (instrument GEAR – Gender Equality in Academia and Research) [Równouprawnienie płci w środowisku akademickim i badawczym];

14. wzywa państwa członkowskie do zajęcia się kwestią równości płci, seksizmu i stereotypów płci w swoich systemach edukacji na wszystkich poziomach oraz do zadbania o to, aby cele systemów kształcenia obejmowały edukację w poszanowaniu praw podstawowych, podstawowych wolności oraz równych praw i równych szans dla kobiet i mężczyzn oraz aby ich zasady jakości obejmowały również likwidację przeszkód utrudniających osiągnięcie rzeczywistej równości kobiet i mężczyzn oraz wspieranie pełnej równości płci;

15. wzywa Komisję, by w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi przedstawiła ambitny, kompleksowy pakiet środków ustawodawczych i nieustawodawczych dotyczących równowagi między życiem zawodowym a prywatnym w ramach programu prac na 2017 r. oraz w kontekście ogłoszonego europejskiego filaru praw socjalnych, a także z uwzględnieniem obowiązujących dyrektyw w sprawie macierzyństwa 92/85/EWG i urlopu rodzicielskiego 2010/18/UE oraz wniosków w sprawie dyrektyw dotyczących urlopu ojcowskiego i opiekuńczego, zachęcających do równego wykorzystywania tych urlopów przez mężczyzn i kobiety we wszystkich kategoriach pracowników;

16. stwierdza z uznaniem, że w latach 2014–2015 niektóre państwa członkowskie zmieniły swoje polityki lub przepisy w sprawie urlopu rodzicielskiego, wprowadzając niezbywalność prawa do urlopu, obowiązkowy charakter urlopu ojcowskiego, dłuższy urlop ojcowski lub premie, jeżeli urlop jest dzielony między rodzicami lub w równym stopniu wykorzystywany przez oboje rodziców, co wzmacnia prawa rodziców, zapewnia wyższy stopień równości między kobietami a mężczyznami i bardziej odpowiedni podział obowiązków opiekuńczych i domowych, a także daje kobietom większe możliwości w zakresie pełnego uczestnictwa w rynku pracy; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia środków mających na celu zachęcanie mężczyzn do równego dzielenia się obowiązkami domowymi i angażowania się w opiekę nad dziećmi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu;

17. wzywa Eurofound do dalszych działań na rzecz monitorowania jakości zatrudnienia i życia zawodowego w postaci europejskiego badania warunków pracy, opartego o koncepcję jakości pracy obejmującą zarobki, perspektywę, jakość czasu pracy, wykorzystanie umiejętności i zakres swobody, środowisko społeczne, zagrożenia fizyczne oraz intensywność pracy; wzywa Eurofound do objęcia badaniami tych dziedzin polityki, porozumień między partnerami społecznymi i praktyk stosowanych w przedsiębiorstwach, które wspierają równowagę między życiem zawodowym a prywatnym, a także do rozwijania badań na temat sposobu zarządzania organizacją czasu pracy w gospodarstwach domowych prowadzonych przez dwie osoby pracujące oraz najlepszych sposobów wsparcia dla takich osób;

Wtorek, 14 marca 2017 r.

18. wzywa państwa członkowskie, które jeszcze tego nie zrobiły, by przystąpiły do indywidualizacji praw w zakresie polityki sprawiedliwości społecznej, w szczególności w systemach podatkowych, aby wyeliminować względy finansowe sprawiające, że mniej zarabiający małżonek wycofuje się z rynku pracy lub pracuje niepełnym wymiarze czasu;

19. wyraża uznanie państwom członkowskim, które osiągnęły oba cele barcelońskie; zachęca Portugalię, Holandię, Luksemburg, Finlandię, Włochy, Maltę i Estonię do realizacji drugiego celu i wzywa Polskę, Chorwację i Rumunię, czyli kraje, w których daleko jest do realizacji obu tych celów, by zintensyfikowały wysiłki na rzecz zapewnienia formalnej opieki nad dziećmi, aby przyczynić się do poprawy równowagi między życiem prywatnym a zawodowym pracowników; zwraca uwagę, że obecne ustalenia wyraźnie wskazują, że inwestycje w opiekę nad dziećmi i osobami starszymi przyczynią się do zwiększenia liczby kobiet zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu i do umożliwienia im większej integracji lokalnej i społecznej;

20. ponawia apel do Komisji i państw członkowskich o prowadzenie działań mających na celu ustanowienie gwarancji dla dzieci, która zapewniłaby, że każde dziecko europejskie zagrożone ubóstwem uzyska dostęp do bezpłatnej opieki zdrowotnej, bezpłatnego kształcenia, bezpłatnej opieki, godziwych warunków mieszkaniowych i odpowiedniego żywienia; podkreśla, że taka polityka musi uwzględniać sytuację kobiet i dziewcząt, w szczególności ze społeczności o szczególnych potrzebach i marginalizowanych; zwraca uwagę, że inicjatywa dotycząca gwarancji dla młodzieży musi obejmować perspektywę płci;

21. wyraża ubolewanie z powodu utrzymywania się zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć i zróżnicowania emerytur ze względu na płeć oraz wzywa Komisję, państwa członkowskie i partnerów społecznych do podjęcia pilnych działań mających na celu jego wyeliminowanie;

22. zauważa, że pierwszym krokiem w zwalczaniu zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć jest ustanowienie przejrzystości w zakresie poziomów wynagrodzenia i z entuzjazmem odnotowuje, że wiele przedsiębiorstw wprowadziło praktykę analizowania i publikowania różnic w wynagrodzeniach zatrudnianych mężczyzn i kobiet; zwraca się do wszystkich pracodawców i związków zawodowych o opracowanie i wdrożenie sprawnych, konkretnych narzędzi oceny stanowisk, które mogłyby posłużyć do ustalenia równej płacy za tę samą pracę i pracę o równej wartości; zachęca ponadto państwa członkowskie do przeprowadzania regularnie analiz wynagrodzeń, publikowania danych i zwrócenia się do przedsiębiorstw o wprowadzanie mechanizmów wewnętrznych służących wykrywaniu różnic w wynagrodzeniu;

23. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja uznaje kwestię równego wynagrodzenia za taką samą pracę lub za pracę o równej wartości za jeden z kluczowych obszarów działania; w związku z tym wzywa do przekształcenia dyrektywy z 2006 r. w sprawie równego traktowania;

24. potępia fakt, że w ponad połowie państw członkowskich zróżnicowanie emerytur ze względu na płeć rośnie; zachęca Cypr, Niemcy i Holandię do zmniejszenia różnicy pomiędzy emeryturami kobiet i mężczyzn, która wynosi prawie 50 %; wzywa Maltę, Hiszpanię, Belgię, Irlandię, Grecję, Włochy i Austrię do zlikwidowania różnicy pomiędzy odsetkami kobiet i mężczyzn objętych świadczeniami emerytalnymi, ponieważ od 11 % do 36 % kobiet w tych krajach nie ma prawa do emerytury;

25. wyraża uznanie dla rządu Szwecji za osiągnięcie parytetu płci, a Słowenii i Francji – za wynik bliski parytetu oraz zachęca Węgry, Słowację i Grecję, w których rządach nie zasiadają kobiety⁽¹⁾, do zadbania, by kobiety były wystarczająco reprezentowane na wszystkich szczeblach politycznego i gospodarczego procesu decyzyjnego; apeluje do państw członkowskich o zagwarantowanie parytetu płci na wysokich stanowiskach rządowych, w instytucjach i organach sektora publicznego oraz na listach wyborczych, aby zapewnić równą reprezentację kobiet i mężczyzn w organach samorządowych, a także w parlamentach regionalnych i krajowym oraz w Parlamencie Europejskim; podkreśla, że liczne badania wykazały, iż odpowiednie działania ustawodawcze mogą doprowadzić do szybkich zmian w zakresie równowagi płci w polityce; podziela opinię Komisji, w której zaznaczono, że aby system parytetów był skuteczny, powinny mu towarzyszyć przepisy dotyczące porządku na listach kandydatów i odpowiednie sankcje w wypadku nieprzestrzegania;

⁽¹⁾ Sytuacja ta miała miejsce w latach 2014 i 2015.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

26. podkreśla, że wyraźnie widoczna niedostateczna reprezentacja kobiet na stanowiskach politycznych, zarówno wybieranych, jak i mianowanych, w skali Unii Europejskiej i jej państw członkowskich stanowi deficyt demokracji, który osłabia legitymację procesów decyzyjnych zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu Unii Europejskiej;

27. apeluje w związku z tym do instytucji unijnych o dołożenie wszelkich starań, aby zagwarantować równość płci w kolegium komisarzy i na wysokich stanowiskach we wszystkich instytucjach, agencjach, instytutach i organach UE;

28. wyraża zaniepokojenie, że w 2015 r. większość krajów była poniżej średniej unijnej pod względem poziomu reprezentacji kobiet w zarządach dużych spółek giełdowych w porównaniu z 2010 r.; docenia niemniej ogólną tendencję wzrostową, w szczególności we Francji, Włoszech, Zjednoczonym Królestwie, Belgii i Danii;

29. ponawia wezwanie, by Rada szybko przyjęła dyrektywę w sprawie równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek giełdowych (dyrektywa w sprawie kobiet w zarządach), co będzie stanowiło ważny pierwszy krok do osiągnięcia równej reprezentacji w sektorze publicznym i prywatnym; zauważa, że najbardziej widoczne są postępy (z 11,9 % w 2010 r. do 22,7 % w 2015 r.) w państwach członkowskich, w których przyjęto prawodawstwo w sprawie kwot w zarządach⁽¹⁾;

30. ubolewa nad tym, że tylko jedno państwo członkowskie osiągnęło parytet płci na najwyższych stanowiskach w szkolnictwie wyższym, z zadowoleniem przyjmuje jednak ogólne zwiększenie reprezentacji kobiet w na tych stanowiskach;

31. wzywa państwa członkowskie do zapobiegania wszelkim rodzajom przemocy wobec kobiet oraz przemocy ze względu na płeć i reagowania na nie oraz do wdrożenia kolejnych strategii prewencyjnych, do powszechnego udostępniania wyspecjalizowanych usług wsparcia i ochrony, by wszystkie ofiary miały do nich dostęp, oraz do zwrócenia szczególnej uwagi na aspekty praw ofiar związane z płcią, w tym z tożsamością płciową i ekspresją płciową ofiary, przy składaniu sprawozdań w sprawie wdrażania dyrektywy o prawach ofiar w 2017 r.; wzywa Radę do zastosowania klauzuli pomostowej przez jednogłośnie przyjęcie decyzji, na mocy której przemoc ze względu na płeć zostałaby dodana do dziedzin przestępczości wymienionych w art. 83 ust. 1 TFUE; zwraca się do Komisji, aby w ramach środków uzupełniających ustawodawstwo unijne w sprawie ochrony ofiar wprowadziła unijny rejestr europejskich nakazów ochrony;

32. zdecydowanie podkreśla, że formy przemocy i dyskryminacji ze względu na płeć, w tym – lecz nie tylko – gwałt i przemoc seksualna, molestowanie seksualne, okaleczanie żeńskich narządów płciowych, przymusowe małżeństwa i przemoc domowa głęboko naruszają godność człowieka; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia polityki „zero tolerancji” w odniesieniu do wszystkich form przemocy wobec kobiet, w tym przemocy domowej, w przypadkach gdy ofiary niechętnie je zgłaszają, ponieważ sprawcami przemocy są ich partnerzy lub członkowie rodzin; ponadto apeluje do państw członkowskich o uwypuklenie sytuacji kobiet niepełnosprawnych będących ofiarami przemocy domowej i często niemogących uwolnić się ze związku, w którym są nękanne;

33. z zadowoleniem przyjmuje postępy w podpisywaniu przez państwa członkowskie konwencji stambulskiej, która jest pierwszym prawnie wiążącym instrumentem międzynarodowym dotyczącym zapobiegania przemocy wobec kobiet i zwalczania jej; wzywa te 14 państw członkowskich, które jeszcze nie ratyfikowały konwencji, do niezwłocznego uczynienia tego kroku; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji z marca 2016 r. dotyczący przystąpienia UE do konwencji stambulskiej; wzywa Radę i Komisję do przyspieszenia negocjacji w sprawie podpisania i zawarcia konwencji stambulskiej oraz popiera przystąpienie do niej bez zastrzeżeń i na szeroką skalę; ponadto wzywa Komisję do uwzględnienia definicji przemocy ze względu na płeć zgodnie z dyrektywą 2012/29/UE oraz do jak najszybszego przedstawienia kompleksowej europejskiej strategii na rzecz zapobiegania przemocy uwarunkowanej płcią i zwalczania jej, która powinna zawierać wiążący akt ustawodawczy;

34. z uznaniem wypowiada się o praktyce współpracy Eurostatu, krajowych władz sądowych i policji przy wymianie danych, by rzucić światło na godne potępienia zjawisko przemocy ze względu na płeć w UE, i zwraca się do nich, by uczyniły z niej stałą praktykę przez coroczne monitorowanie, we współpracy z EIGE, występowania przestępstw popełnianych przeciwko kobietom;

⁽¹⁾ Broszura Komisji Europejskiej „Gender balance on corporate boards – Europe is cracking the glass ceiling” [Równowaga płci w zarządach spółek – Europa kruszy szklany sufit], październik 2015 r.; Komisja Europejska, DG JUST, „Women in economic decision-making in the EU: Progress report: A Europe 2020 initiative” [Kobiety w procesie podejmowania decyzji gospodarczych w UE: sprawozdanie z postępów: inicjatywa strategii Europa 2020], 2012 r.; Aagoth Storvik i Mari Teigen, „Women on Board: The Norwegian Experience” [Kobiety w zarządach: doświadczenia Norwegii], czerwiec 2010 r.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

35. podkreśla bliski związek między stereotypami a wyraźnie rosnącą liczbą przypadków prześladowania kobiet i seksizmu w internecie oraz w mediach społecznościowych, co prowadzi również do nowych form przemocy wobec kobiet i dziewcząt, takich jak cyberprzemoc, nękanie w internecie, wykorzystywanie poniżających obrazów online, rozpowszechnianie w mediach społecznościowych prywatnych zdjęć i filmów bez zgody zainteresowanych osób; zwraca uwagę na potrzebę zwalczania tych zjawisk już od najmłodszych lat; podkreśla, że takie sytuacje mogą zaistnieć z powodu braku ochrony ze strony organów publicznych i innych instytucji, których obowiązkiem jest tworzenie neutralnego płciowo środowiska i stygmatyzowanie seksizmu;

36. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wdrożenie środków prawnych i sądowych do zwalczania zjawiska przemocy wobec kobiet w internecie; w szczególności wzywa UE i państwa członkowskie do połączenia sił w ramach kompleksowej europejskiej strategii na rzecz zapobiegania przemocy uwarunkowanej płcią i zwalczania jej, która to strategia miałaby na celu stworzenie ram, ram, w oparciu o które uznaje się nowe formy przemocy w internecie za przestępstwo i za pomocą których oferuje się wsparcie psychologiczne dla kobiet i dziewcząt, które padły ofiarą przemocy w internecie; wzywa do przeprowadzenia oceny wpływu w aspekcie płci strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa cybernetycznego i działalności Europejskiego Centrum ds. Walki z Cyberprzestępczością (Europol), aby uwzględnić te kwestie i przyjąć perspektywę płci w pracach realizowanych w ich ramach;

37. po raz kolejny zwraca się do Komisji o utworzenie europejskiego obserwatorium przemocy ze względu na płć w ramach istniejącego już EIGE, którym kierowałby europejski koordynator ds. zapobiegania przemocy wobec kobiet i dziewcząt;

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by uwzględniły środki służące ochronie kobiet i osób LGBTI przed molestowaniem w miejscu pracy; wzywa Komisję do zmiany obecnej decyzji ramowej UE w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnych⁽¹⁾, by uwzględniła ona seksizm, przestępstwa z nienawiści oraz podżeganie do nienawiści ze względu na orientację seksualną, tożsamość płciową i cechy płciowe;

39. potępia fakt, że w większości państw UE nadal praktykuje się „normalizujące” operacje narządów płciowych u niemowląt interseksualnych, chociaż nie są one niezbędne z medycznego punktu widzenia; apeluje do państw członkowskich o unikanie takich form leczenia bez uzyskania dobrowolnej i świadomej zgody osoby zainteresowanej;

40. zauważa, że na Malcie i w Grecji osoby interseksualne są chronione przed dyskryminacją ze względu na cechy płciowe; wzywa państwa członkowskie, by podczas wdrażania dyrektyw unijnych dotyczących równouprawnienia płci uwzględniły aspekt tożsamości płciowej i cech płciowych w ustawodawstwie krajowym dotyczącym równouprawnienia płci;

41. podkreśla, że uwarunkowane płcią formy przemocy i dyskryminacji, w tym m.in. gwałt i przemoc seksualna, okaleczanie żeńskich narządów płciowych, wymuszone małżeństwa, przemoc domowa, tzw. zbrodnie honorowe oraz dyskryminacja ze względu na płć sankcjonowana przez państwo, stanowią przejawy prześladowania i że powinny być uznane za uzasadnione powody do starania się o azyl w UE; popiera tworzenie bezpiecznych i legalnych dróg wjazdu do UE; przypomina, że kobiety i dziewczęta są szczególnie narażone na wykorzystywanie przez przemytników;

42. ponawia apel do wszystkich państw członkowskich o natychmiastowe zaprzestanie umieszczania w ośrodkach detencyjnych dzieci, kobiet ciężarnych i karmiących piersią oraz osób będących ofiarami gwałtu, przemocy seksualnej i handlu ludźmi, a także wzywa do zapewnienia odpowiedniej pomocy psychologicznej i medycznej ze strony psychologów, pracowników socjalnych, pielęgniarek i lekarek, odpowiednio przeszkolonych do działania w takich sytuacjach kryzysowych; przypomina, że na wszystkich etapach procesu migracyjnego powinna być zapewniona terminowa pomoc dla uchodźców będących ofiarami przemocy ze względu na płć lub (domniemaną) orientację seksualną bądź tożsamość płciową, co obejmuje niezwłoczną relokację, w przypadku gdy takiej osobie nie można zapewnić bezpieczeństwa, a także wysokiej jakości pomoc w zakresie zdrowia psychicznego i niezwłoczne uznanie tożsamości płciowej na czas trwania procedury azylowej, co stanowi środek służący zapobieganiu przemocy;

43. potwierdza, że przy wdrażaniu prawodawstwa unijnego dotyczącego zwalczania handlu ludźmi, który stanowi obecnie jedną z najbardziej dochodowych form przestępczości zorganizowanej, konsekwentnie należy monitorować wymiar dotyczący płci w zapobieganiu i zwalczaniu handlu ludźmi oraz ponawia wezwanie, by Komisja nadal monitorowała te kwestie w swojej ocenie przestrzegania odnośnej dyrektywy przez państwa członkowskie i jej wdrażania, zapewniając, że wypełniane są obowiązki dotyczące sprawozdawczości, zgodnie z harmonogramem, jak określono w dyrektywie;

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55.

Wtorek, 14 marca 2017 r.

44. wzywa Komisję do wspierania – zarówno finansowo, jak i logistycznie – państw członkowskich zwalczających handel ludźmi, w szczególności Włoch i Grecji, które w związku z trwającym kryzysem migracyjnym znalazły się w pierwszej linii pod względem reagowania na zaistniałą sytuację;

45. wzywa do działań na szczeblu krajowym i UE w celu zwalczania ciągle utrwalanych stereotypów i dyskryminacji ze względu na płeć, które to działania miałyby postać kampanii informacyjnych dotyczących niestereotypowego przedstawiania kobiet i dziewcząt oraz mężczyzn i chłopców i skierowanych do wszystkich grup społeczeństwa; wzywa państwa członkowskie do podjęcia pozytywnych inicjatyw, takich jak strategie motywowania kobiet do wyboru kariery i zawodów, w których liczba kobiet jest niewystarczająca, a mężczyzn do podejmowania obowiązków rodzinnych i sprawiedliwego udziału w wykonywaniu obowiązków domowych, lub kampanie podnoszenia poziomu świadomości wśród mężczyzn na temat tego, jaką krzywdę przemoc, w tym handel ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego, przymusowe małżeństwa i przymusowa praca wyrządzają kobietom, mężczyznom i dzieciom oraz negatywnie wpływają na równość płci, a także do podjęcia działań – w formie kampanii informacyjnych – ograniczających popyt na kobiety i dzieci będące ofiarami handlu ludźmi;

46. ponownie stwierdza, że kobiety muszą mieć kontrolę nad swoim zdrowiem seksualnym i reprodukcyjnym oraz prawami przysługującymi im w tym zakresie; wzywa wszystkie państwa członkowskie do zagwarantowania łatwego dostępu kobiet do dobrowolnego planowania rodziny i do usług w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, łącznie z zapobieganiem ciąży oraz bezpieczną i legalną aborcją; wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia działań kształtujących świadomość publiczną w celu uzmysłowienia mężczyznom i kobietom praw i obowiązków w kwestiach seksualnych i reprodukcyjnych;

47. zwraca uwagę na rosnącą tendencję zbyt częstego powoływania się na klauzulę sumienia, co skutkuje utrudnionym dostępem do usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego; wzywa państwa członkowskie UE do dopilnowania, by klauzule sumienia nie uniemożliwiały pacjentom uzyskiwania dostępu do zgodnej z prawem opieki zdrowotnej;

48. uważa, że odmowa świadczenia ratujących życie usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym dokonywania bezpiecznej aborcji, stanowi rażące naruszenie podstawowych praw człowieka;

49. podkreśla znaczenie aktywnych polityk prewencyjnych, edukacji i informacji skierowanych do nastolatków, osób młodych i dorosłych, aby zapewnić obywatelom zdrowie seksualne i reprodukcyjne oraz zapobiegać chorobom przenoszonym drogą płciową i niechcianym ciążom;

50. zachęca właściwe organy państw członkowskich do promowania równości kobiet i mężczyzn w ramach kompleksowych programów edukacji seksualnej i przygotowującej do życia w związku, w tym również uczenia dziewcząt i chłopców relacji opartych na zgodzie, szacunku i wzajemności, a także w sporcie i rekreacji, gdzie stereotypy i oczekiwania związane z płcią mogą wpływać na samoocenę, zdrowie, nabywanie umiejętności, rozwój intelektualny, integrację społeczną oraz kształtowanie tożsamości dziewcząt i chłopców;

51. podkreśla, jak ważne jest zachęcanie mężczyzn do pełnego uczestnictwa we wszystkich działaniach mających na celu równouprawnienie płci oraz wskazanie wszystkich kontekstów, w których można dotrzeć do dużej liczby mężczyzn, zwłaszcza w zdominowanych przez mężczyzn instytucjach, branżach i stowarzyszeniach, uwrażliwianie mężczyzn na ich role i obowiązki w promowaniu równouprawnienia płci oraz wspieranie zasady podziału kompetencji i obowiązków między kobiety i mężczyźni w miejscu pracy, w społecznościach, w sferze prywatnej oraz w większych społecznościach krajowych i międzynarodowych;

52. wzywa państwa członkowskie do monitorowania tych przypadków, w których media i sektor reklamy promują seksualizację i uprzedmiotowienie kobiet, a także często propagują stereotypowe obrazy kobiecej młodości, piękna i seksualności jako wzorzec powodzenia społecznego; wzywa Komisję do podejmowania kroków prawnych w przypadkach naruszenia dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych przez państwo członkowskie i do promowania dobrych praktyk w prywatnych i publicznych przedsiębiorstwach medialnych za pośrednictwem zachęt; wzywa media i sektor reklamy do poszanowania godności kobiet i do zadbania o to, by ich wizerunek był wolny od stereotypów i dyskryminacji oraz zgodny z istniejącą różnorodnością typów kobiecych; wzywa ponadto media i sektor reklamy do poświęcenia uwagi zdrowym stylom życia, różnym modelom rodziny i stylów życia;

Wtorek, 14 marca 2017 r.

53. przypomina o zobowiązaniach podjętych przez UE w planach działania UE-CELAC (Wspólnota Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów) na 2013 r. i 2015 r. dotyczących eliminacji przemocy wobec kobiet oraz wyraża zaniepokojenie brakiem wdrożenia rozdziału 7 tych planów dotyczącego promocji równouprawnienia płci; wzywa państwa członkowskie i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do współpracy oraz do przyznania zasobów ekonomicznych i instytucjonalnych na zapewnienie realizacji zaleceń dotyczących promowania równouprawnienia płci uzgodnionych w planach działania, zwłaszcza w odniesieniu do eliminacji wszelkich form przemocy zgodnie z Konwencją z Belém do Pará, konwencją stambulską i konwencją CEDAW;
54. podkreśla, że wyniki badań sugerują, iż skutki zmiany klimatu okazują się poważniejsze w przypadku kobiet niż mężczyzn, jako że kobiety najprawdopodobniej będą bardziej odczuwać ciężar ubóstwa; uważa, że kobiety muszą aktywnie uczestniczyć w polityce klimatycznej i działaniach związanych z klimatem;
55. wzywa Komisję do wystąpienia z wnioskiem dotyczącym nadrzędnej strategii zrównoważonego rozwoju obejmującej wszystkie istotne obszary polityki wewnętrznej i zewnętrznej oraz do opracowania skutecznych mechanizmów monitorowania, weryfikacji i odpowiedzialności w zakresie wdrożenia programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, w tym w zakresie jego celów i wskaźników równouprawnienia płci, praw kobiet oraz wzmocnienia pozycji kobiet;
56. wzywa Komisję, by skuteczniej monitorowała wdrażanie istniejącego prawodawstwa UE w dziedzinie równości płci w państwach członkowskich, a jednocześnie podkreśla konieczność wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w przypadkach braku wdrożenia odpowiednich przepisów;
57. ubolewa, że pomimo ogłoszenia deklaracji międzyinstytucjonalnej w sprawie uwzględniania aspektu płci, która została załączona do wieloletnich ram finansowych, nie wprowadzono jak dotąd środków służących sporządzeniu budżetu z uwzględnieniem aspektu płci; podkreśla w związku z tym potrzebę dokładnego monitorowania wdrażania ujętych we wspólnym oświadczeniu zasad odnoszących się do rocznych procedur budżetowych, oraz apeluje o przyznanie komisji przedmiotowo właściwej formalnej roli w rewizji wieloletnich ram finansowych;
58. wzywa rządy krajowe do zagwarantowania istnienia i trwałości organów, którym powierzono zaprojektowanie, koordynację i wdrożenie polityk dotyczących równouprawnienia płci, a także zapewnienia im odpowiednich zasobów finansowych, będzie głównym wskaźnikiem zobowiązania rządów do promowania równouprawnienia płci;
59. wzywa instytucje UE do wprowadzenia konkretnych wskaźników dotyczących równouprawnienia płci, w tym wskaźnika równouprawnienia płci EIGE, do systemu monitorowania przyszłych unijnych mechanizmów dotyczących demokracji, rządów prawa i praw podstawowych;
60. zwraca się do Komisji o opracowanie obszerniejszej strategii równości, mającej na celu położenie kresu wszelkim formom dyskryminacji kobiet i mężczyzn obejmującej horyzontalną dyrektywę w sprawie walki z dyskryminacją; wzywa zatem Radę do możliwie najszybszego uzgodnienia wspólnego stanowiska w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek, płeć lub orientację seksualną (COM(2008)0426), która jest zablokowana w Radzie od czasu przyjęcia jej przez Parlament w dniu 2 kwietnia 2009 r.⁽¹⁾; wzywa ponownie Radę, by uwzględniła aspekt płci jako czynnik dyskryminacji;
61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 E z 27.5.2010, s. 68.